

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου δεκαέξη,
μπόλικος παρὰς θα τρέξη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Ἐξακόσα λογαριάζω κι' ἑβδομήκοντα κι' ὀκτώ,
καὶ σὺν μοῦργος λυσσασμένος πανηγύρεις ὑλακτῶ

Γεῦμα Βουδούρη βασιλικὸ ὅτὸν φτωχοστόλο τὸν Γαλλικόν.

Στὴν Γερὴν Μπρετάνια σεβὰρὸ κι' ἐπίσημο τραπέζι.
τοῦ ρέκτου τοῦ Βουδούρη,
ἐκεῖ κι' ὁ Ναύαρχος Φουρνιὲ καὶ ναυτικοὶ Φραντζέζοι
καὶ τόσο νταβατοῦρι.

Ἐκεῖ Ρωμάνος ὁ πολὺς
μετὰ λαμπρὰς περιβολῆς,
Μινίστρος ἐξοχώτατος τῆς νέας Ρωμηςσύνης,
ἐκπροσωπῶν τὰς σχέσεις τῆς ἐν μέρει καὶ καθόλου,
κι' ὁ κύριος Καραπαυλὸς ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
ὁ νῦν ἐπιλεγόμενος καὶ Θεῖα τοῦ Καρόλου,
ὅχι ἤττον εἰς τὴν τράπεζαν φαῖδρὸς ἐφωτοβόλει
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος χωρὶς τὸν Καρατσόλη.

Ἐκεῖ καθίνας ἀφθονοὺς τὸν Καμπανίτην χύνει
γιὰ γούστο καὶ γιὰ γούρι,
τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸς γιὰ τὸν Φουρνιὲ προπίνει
κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Βουδούρη,
ὁ Ρωμάνος ἀναστὰς κατέπληξε τοὺς ξένους
μὲ πρίτσιν γιὰ τὸν Λεζέν καὶ γι' ἄλλους πεθαμμένους.

Διάχυσις ἀδελφικὴ
κι' ἀγάπη καὶ λατρεία,
καὶ παιανίζει μουσικὴ
ἀπὸ τὴν γαλαρία.

Λόγο δὲν λένε σόλοικο,
βαροῦνε τὰ λαγοῦτα,
τὸ φαγοπότι μπόλικο
καὶ μπόλικο τὰ φροῦτα.

Ἀπάνω κάτω βιαστικοὶ
συντρέχουν σερβιτόροι,
κι' ἀπὲξω χάσκουν νηστικοὶ
ψωροσουλτασαδόροι.

Ἐντὸς ὁ μόσχος ὁ πολὺς
κι' ἐκτὸς πεινῶντων χνῶτα,
καὶ ναῦται στέκουν εὐσταλαῖς
μὲ φώσφορα καὶ φῶτα.

Γηαλίζουν τόσα τρικαντὰ,
ποῦ κόσμος τὰ ζηλεύει,
Γαλλία πάλι μᾶς γλεντᾷ,
Γαλλία βρσιλεύει.

Ἐκεῖ παρῆν μετὰ στολῆς
κι' ὁ Ναύαρχος ὁ Φασουλῆς,
οἰκτεῖρων τοὺς θαλασσινοὺς ἀσημοτάτου Στόλου
καὶ θεωρῶν περιπαθῶς τὴν θείαν τοῦ Καρόλου.

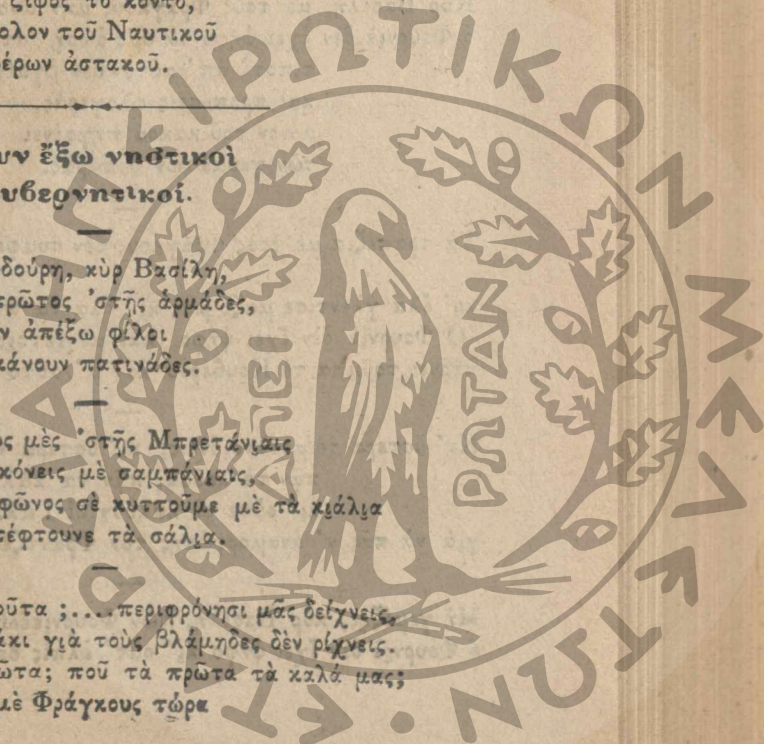
Φορεῖ κι' αὐτὸς τὸ τρικαντὸ,
φορεῖ τὸ ξίφος τὸ κοντὸ,
ὡς σύμβολον τοῦ Ναυτικοῦ
ποδάρι φέρων ἀστακοῦ.

Ψάλλουν ἔξω νηστικοὶ φίλοι Κυβερνητικοί.

Κὺρ Βουδούρη, κὺρ Βασίλη,
ποῦσαι πρῶτος ὅτῃς ἀρμάδες,
καρτεροῦν ἀπὲξω φίλοι
καὶ σοὺ κάνουν πατινάδες.

Ἐσὺ τρῶς μὲς ὅτῃς Μπρετάνιας
καὶ φουσκόνεις μὲ σαμπάνιας,
κι' ἐμεῖς ἔξω τοῦ Νυμφῶνος σὲ κυττοῦμε μὲ τὰ χιάλια
καὶ μᾶς πέφτουν τὰ σάλια.

Κὺρ Βασίλη, τεῖναι τοῦτα ;... περιφρόνησι μᾶς δείχνεις,
κι' οὔτε κότας κοκκαλάκι γιὰ τοὺς βλάμηδες δὲν ρίχνεις.
Ποῦ τὰ γεύματα τὰ πρῶτα; ποῦ τὰ πρῶτα τὰ καλὰ μας;
ἐσὺ τρῶς μὲ Φράγκους τώρα

και σου παίζ' ή κλαπαδόρα,
κι' έμεις έξω λιγωμένοι γλείφομε τὰ δάκτυλά μας.

Κύρ Βασίλη με τὸ μούσι,
ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμᾶς,
πῶς σὲ τοῦτο τὸ τσουμποῦσι
δὲν ἐκάλεσες κι' ἐμᾶς;

Δὲν ἐπίστευε κανεὶς
ἓνα τέτοιο ξαφνικὸ
πῶς τσιγκούνης θὰ φανῇς
γιὰ λεφοῦσι φιλικό.

Κρίμα, δὲν μᾶς ἀγαπᾶς,
μᾶς τὴν 'σκάρωσες ὥραϊα,
με τοὺς Φράγκους τώρα πᾶς
καὶ με τὸν Φουρνιὲ παρέα.

Πρώτους φίλους σου τοὺς πιάνεις,
χάνεσαι γιὰ τρικαντὰ,
καὶ γιὰ τοῦτα τώρα κάνεις
τὸν μεγάλο κουβαρντᾶ.

'Απὸ ποῦ καὶ πῶς σοῦ 'μπήκε
τέτοια σκέψις 'στὸ κεφάλι;
ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ, Ναυτίκε,
'βγήκαν βλάμηδες οἱ Γάλλοι;

Κύρ Βασίλη, κύρ Βασίλη,
μπὸν βιθάν, γαλάντη φίλε,
μιά σαμπάνια κι' ἐξω στείλε
νὰ δροσίσωμε τὰ χεῖλη.

Κι' ἀφοῦ τρῶς με Γάλλους τώρα, γέλα, γάλλιζε, κι' ἀγάλλου,
στείλε μας καὶ 'λίγο μπουτι κανενὸς θρεμμένου γάλλου.

'Απὸ ποῦ καὶ πῶς, ἀσίκη,
τὸν Φουρνιὲ θαρρεῖς γιὰ βλάμη;...
κρίμα 'στὸ κουβαρντᾶληκι,
πᾶνε τὰ λεπτὰ χαράμι.

Κύρ Βασίλη, με τοὺς Φράγκους μὴν ἀνοίγεις πολὺ,
ὁ Φουρνιὲ δὲν ἔχει ψῆφο νὰ σᾶς δώσῃ 'στὴ Βουλῇ,
τίποτ' ἀπ' αὐτὸν δὲν βγαίνει
καὶ προπόσεις φλογεράς,
μόνον τοῦ κακοῦ πηγαίνει
τῶν γευμάτων ὁ παρᾶς.

Τὰ τραπέζια με τοὺς Φράγκους δὲν συμφέρουν διόλου κι'
κι' ἔλα γλέντισε μαζί μας κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.
'Ο Φουρνιὲ δὲν ἔχει ψῆφο, καὶ με τέτοιους σὰν ζευκάρης
πέρνει τοῦμπα τὸ Κουδέρνο καὶ μ' αὐτὸ καὶ σὺ τουμπάρεις.

Κι' ὕστερα τὸ μετανοοῖνε, κι' ὕστερα δὲν παίζεις ρόλο,
πᾶν τὰ λούσα, πᾶν τὰ κάλλη,
κι' οὔτε σὲ καλοῦν οἱ Γάλλοι
γιὰ νὰ πᾶς ν' ἀναμορφώσῃς τὸν Φραντζέζικο τὸν Στόλο.

Μὴ γεμίξεις, κύρ Βασίλη, τῶν Φουρνιεδῶν τὸ στομάχι,
ὁ Φουρνιὲ δὲν ἔχει ψῆφο κι' οὐτ' ἐλπίς δὲν εἶναι νᾶχη.

Μὴ τὴν τύχη σου τὴν σπρώχνῃς, μὴ τὴν τύχη σου σκουπῇς
καὶ μ' ἐκείνους πούχουν ψῆφο τὸν παρὰ σου νὰ γλεντᾷς.

'Αχ! ἐκείναις ἡ ζακούσκαϊς, ἄχ! ἐκείνα τὰ φαγιά σου,
στείλε κι' ἐξω μιά σαμπάνια νὰ τὴν πιοῦμε 'στὴν ὑγειά σου,
στείλε καὶ καμπόσαις τρούφαις καὶ σπαράγγια γιὰ μίξι,
τόκα μία, κύρ Βασίλη, τόκα, Ναύαρχε ποζέ.

Πρόποσις τοῦ Φαδουλῆ, ποῦ ψιθύρους προκαλεῖ.

'Στὴν ὑγειά σας, κύρ Βουδούρη, Ναύαρχε Φουρνιὲ καὶ Γάλλοι
φίλοι, σύμμαχοι μεγάλοι.
Τὸ ποτήρι μου προτείνω
κι' ὑπὲρ ὅλων σας τὸ πίνω.
Τὸ πιπίνι τὸ πιπίνι
τὸ κρασί ποῦ πίνω πίνει.

'Στὴν ὑγειά σας, 'στὴν ὑγειά σας... χαῖρε, σύμμαχος Γάλλο
προσφιλὴς ἀειθαλία.
Γεῖά σας, φίλοι ναυτικοί,
γεύματ' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
'πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια
μαῦρα καὶ γρουσουζικά,
τώρα γλέντια καὶ καπόνια,
τὼρ' ἀθάντι μουζικά.

Γεῖά σας, φίλοι μουστερηδες,
νὰ σταυροὶ καὶ νὰ βραθεῖα,
σουαρέδες κι' ἐσπερίδες
μὲς 'στὴν Γαλλικὴ Πρεσβεῖα.

'Αλησμόνητη βεγκέρα,
κι' ἀπαστράπτων καὶ βροντῶν
συμπαρίστατ' ἐκεῖ πέρα
Θοδωρῆς ὁ γκράν Κορντόν,
καὶ μᾶς δέχετ' εὐφροσύνως ὁ Γαλάτης Μωρουάρ
καὶ μᾶς λέγει ἀκαληνύκτα, μπὸν νοῦ κι' ὀρεβουάρ.

Χαῖρε, σύμμαχος Γαλλία, χαῖρε, φίλη δημοκρατία,
χαῖρε, δυνάμεις προστάτις,
διαρκὲς ἀδυναμία καὶ συμπάθεια τοῦ γέρου,
τοῦ καὶ πάντων νεωτέρου.

Σὺ δεσμῶν ἀγάπης κρῖκος
κι' ὁ 'δικός μας ὁ Ναυτίκος
γαλαντόμος ὅπως πάντα κάνει γεύματα γιὰ σέ,
κι' ὅλοι ξέρουν 'στὴν Μπρετάνια πῶς δὲν ἔχει βερσεῖ.

'Στὴν ὑγειά σας... ἱπ-ἱπούρα,
χαιρετῶ σας πέρα πέρα,
ἄχ! ἄς εἶχα μιά κουμποῦρα
νὰ τὴν ρίξω 'στὸν ἀέρα.

'Εβίδα, Γάλλοι,
σύμμαχοι ποῦροι,
τῶδεῖς πάλι,
τρανὲ Βουδούρη.

Χαραῖς καὶ γλύκαις
γιὰ τοὺς ἐν τέλει,
σ' ἐξοδα 'μπήκες,
μὰ μὴ σὲ μέλη.

Τὶ πανηγύρια
καὶ τί παράταις,
σπάζω ποτήρια,
σπάζω κανάταις.

Φέρτε σαμπάνια, τί τὴν φυλάτε;
με τοὺς ἄφρους τῆς ὅλοι γελάτε,
κανεὶς μὴν κλαίη,
φέρτε λαλούμενα
νὰ 'πῶ τὰ κλέη
τὰ προηγούμενα.

Γεῦμα σὰν τοῦτο δὲν ξαναεῖδα,
γεῖά σου, Βουδούρη, γεῖά σου, Πατρίδα.
Πάλι τὸν κόσμον ἐξευσιάζεις,
λαοὺς καὶ θρόνους ἐνθουσιάζεις,
μαζί σου Γάλλοι κι' 'Αγγλοὶ καὶ Ρῶσσοι!...
ἄχ! ὁ Βουδούρης τί θὰ πληρώσῃ!

Λίστα ποῦ καίει καὶ σὲ κερόνει,
λίστα μεγάλη, λίστ' ἀκριβή,
χαῖρετε, κράτη, λαοὶ καὶ θρόνοι,
ζήτω μας, γεῖά μας, εὐὰν εὐοί.

'Αν ἐρωτᾶτε, μὲξ ἀπὸ, καὶ γιὰ τὴν Γερμανία
τὴν ἔπιασε με τοὺς Ρωμηοὺς ἐρωτικὴ μανία.
'Ολος ὁ νοὺς τῆς σήμερα 'στὸ κράτος μας ἐστράφη
μ' ἐρώτων πατινάδες,
καὶ μέσα 'στὰ πολεμικὰ Σχολεῖα τῆς ἐγγράφει
ὀίκους μας γαλονάδες.

Λοιπὸν ἐβίδα τῆς, παιδιὰ, κι' ἀρχίστε πατινάδα
γι' αὐτὴν τὴν φιλενάδα,
ἐμεῖς κι' ἂν ἐμᾶλλώσαμε θὰ ξαναγαπηθοῦμε
καὶ βιβ' λὰ Γκέρς καὶ βιβ' λὰ Φράνς καὶ βάλτε μας νὰ πιοῦμε.

Τεντόνω τὴν ἀρίδα μου
καὶ ψάλλω τὴν Πατρίδα μου.
Γιὰ σένα πάλι τὸν ντουινιὰ τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
τὰ θαλερὰ στεφάνια σου με τὴν σαμπάνια βρέχω,
ἀνέκτες τὴν δόξαν σου κι' ὡς πρὶν ἀγαπηθεῖσα
σηκόνεις τὴν πατοῦνα σου καὶ λές: αἰδῶ τὴν ἔχω.

Ἐκεῖ τὴν ἔχεις, ὦ Πατρίς, κι' ἀναφωνεῖς: «Ἐγῶμαι,
κι' ἂν νικημένη φαίνωμαι ποτέ μου δὲν νικῶμαι.
Δανεῖζω φῶς ἀνέσπερον πρὸς σκοτεινοὺς πλανήτας
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
σκορπῶ γαλόνια καὶ φτερὰ
νὰ δείξω πῶς ἀγέρωχος περιφρονῶ τὰς ἡττας».

Ποῖος 'στοὺς 'δικούς της νικητὰς μικρὰν ἀγάπην τρέφει;
γι' αὐτοὺς ποῖος συγκινεῖται;
τὴν νικημένην ἀγαπᾷ, 'στὴν νικημένην στρέφει,
αὐτὴ δὲν λησμονεῖται.

Χύστε μπόλικο κρασί,
γεῖά σας, Γάλλοι, μὴλ μερσί.
Χαιρετῶ καὶ τὴν Γαλλίαν, χαιρετῶ καὶ τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ τὸν πρῶτο 'πῆρε δρόμο καὶ τὴν πρώτη της γραλὰδα.

Φεύγους' ἀλὰ Γαλλικὰ
δίχως πόλεμον νικᾷ,
νικηθεῖσα θριαμβεῖ,
θριαμβεύουσα βραβεύει,
καὶ βραβεύουσα τοὺς πάντας μὲ τὰ δύο της τὰ χέρια
διεθνεῖς ἐλέγχους φέρνει μὲ κερὶ καὶ βουλοκέρια.

Πλὴν ἐλέγχουτ' ἀμειλίκτως τοὺς ἐλέγχοντας αὐτὴν
εἰς Ἡπείρους καὶ πελάγη
νέαν δόξαν περιάγει
κατὰ πάντα λατρευτὴν.

Περιάγουσα δ' ἐκείνην
ἀσφαλίζει τὴν εἰρήνην,
ἀσφαλίζουσα δὲ ταύτην
ἐξασκεῖ τὸν κάθε ναύτην,
κι' ἐξασκοῦσα τοὺς ναυτίλους
ἀποκτᾷ καὶ νέους φίλους,
ἀποκτῶσα δὲ καὶ τούτους εἰς τὸν Ναύσταθμον γυρίζει,
κι' εἰς τὸν Ναύσταθμον στρωμένη τὴν κοιλιά της μακαρίζει,
ποῦ κρυμμένη μὲς 'στὰ φύλλα τῶν στεφάνων τῶν δαφνίων
τὴν ἐφούσκωσαν τσουμποῦσα καὶ τραπέζια Φιλελλήνων,
μακαρίζουσα δὲ τώρα τὴν χορτάσασαν γαστέρα
'στὸν θιλάσσιον ἀέρα,
βλέπει τὰ παράσημά της, λογαριάζει τοὺς σταυροὺς,
καὶ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς,
καὶ πλουτίζουσα πτωχεύει καὶ πτωχεύουσα πλουτίζει
κι' ὅλων τὰ μὲτὰ σαστίζει.

Κἂν μυρίζουσα μπαροῦτι,
κἂν νικητρία μὲ πλούτη,
κἂν μουφλουζα νικημένη,
πάντα μὴτηρ δόξης μένει.

Ἐβίβα, Γάλλοι προσφιλεῖς,
ἀναφωνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ποτὲ δὲν σᾶς ξεχάνομε,
ποτὲ μὴ μᾶς ξεχάnete,
τραπέζια νὰ σᾶς κάνωμε,
τραπέζια νὰ μᾶς κάνετε,
φέστεις καὶ σεῖς, φέστεις κι' ἐμεῖς, φανοὺς, φωτοχυσίαι,
παγόδαις, κύκνους, φάλαινας, ἐσπεριναῖς θυσίαις.

Ἐβίβα κι' ὁ Σιμόπουλος, μελαχρινὸς Ἀπόλλων,
φιλομουσίαν ἔπαθε κι' αὐτὸς κεραυνόβολον,
κι' ἐσκέφθη 'στὸν Μουνὲ Σουλλὸ νὰ δώσῃ τὴν καρότσα του,

καὶ κάθε κόπον παριδῶν
ἐπήγαγε ποδαρηδόν,
ἂν καὶ συχνὰ μᾶς ἀρρωστᾷ καὶ δὲν βαστοῦν τὰ κότσα του.

Ζήτω κι' ὁ Μπέκμαν μὲ τὰ νερά μας,
ἦλθε καὶ τὰδε μὲ τὸν παρὰ μας.
Οὔρρα κι' ὁ Μπέκμαν, λουφές χρυσός,
Γάλλος κι' ὁ Μπέκμαν, γεῖά σου, Γαλλία,
φθάνουν ὁ Μέλαις κι' ὁ Κηφισσός,
φθάνει μὲ τούτους κι' ἡ Στυμφαλία.

Ἐντὸς χειμάρρων ἡ πόλις πλέει,
ὦχ! τὰ νερά μας, γιὰ τοῦτα 'κόπηκα,
πίνουν διψῶντες καὶ διψαλέοι
κι' ὅλοι παθαίνουν δεινὸν ὑδρώπικα.

Βάλτε νὰ πιῶμε νὰ κοκκινίσωμε
καὶ τὰ σεκλέτια νὰ λησμονήσωμε.
Φθάνουν καὶ στόλοι συμμαχικοί
κι' Ἰταλιάνοι κι' Αὐστριακοί.
Ἐρχονται κι' ἄλλοι... βρὲ τί μᾶς λέτε;...
ὀρίστε, τζόγιας, κόζα βολέτε;
ἐντράτε, κάρι, μὲς 'στὴ Γραιτσία,
σάντα Λουτσία, σάντα Λουτσία.

Ὡχοῦ, Πατρίδα, καὶ τί θὰ γένῃ!
πάλιν πρὸς δόξαν καὶ πρὸς τιμὴν
περιμαζεύεις φυλὰς καὶ γένῃ,
ναὲ τοῦ κόσμου, φάρε, λιμὴν.

Ἀγάπης αἶσθημα νέον μᾶς δείχνετε,
ὦχοῦ! ζουρλάθηκα... γεῖά μας, χαρά σας,
μὲς 'στὰ λιμάνια μας ἄγκυραις ρίχνετε
κι' ἐμεῖς ἀράζομε μὲς 'στὰ νερά σας.

Γιὰ σᾶς ἀνοίγουν δόξης Μουσεῖα,
γιὰ μᾶς Εὐρώπη κι' ἀποίκων γῆ,
καὶ γίνετ' ἔτσι μετοικεσία
καὶ τῶν λιμένων ἀνταλλαγὴ.

Ἐ! σὺ, Σουλτάνε,
ξέχνα τὰ πρῶτα,
γεῖά σου, Ρωμάνε,
γράψε του νότα,
καὶ τὸν Στεφάνου γιὰ τὰς συμβάσεις
στεῖλε τον μ' ἄλλας ἀντιπροτάσεις.

Γιὰ 'μᾶς ὁ Τούρκος ἀρνὶ θὰ γίνῃ
κι' ἀντιπροτάσεις ἂν μᾶς προτείνῃ
κάθε προστάτης θὰ τὸν πῶσῃ
καὶ θὰ μᾶς βγάλῃ σκυφτὸς τὸ φέσι.

Ἦθελα κι' ἄλλα πολλὰ νὰ 'πῶ
γιὰ ν' ἀποδείξω πρὸς ἅ προσὸ
πόσον τοὺς Γάλλους τοὺς ἀγαπῶ,
μὰ χασιμουρεύομαι, μὲ πᾶναι νύστα,
εἰ σὺ, γκαρσόνι, φέρε τὴν λίστα...
τρὲς χιλιάδουλαις δραχμαῖς καὶ κάτι,
κι' ὅποιος πληρόνῃ γεῖά του, σπολλάτη.

Τὸ γραφετὸν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.